

‘Het verdriet van de Schilderswijk’ in de media

Posted on 19 januari 2022 by Redactie

Het boek ‘[Het verdriet van de Schilderswijk](#)’ van Maaïke van Charante staat volop in de belangstelling. Ze schetst in haar boek de teloorgang van de bekende Haagse volkswijk door onverschillige exploitatie door ondernemers en het weggijken van politici. Het lijkt veel op hoe ook in andere Nederlandse steden de buurten van gewone mensen aan hun lot werden overgelaten, waarna ze vervolgens vooral onderdak werden voor arme immigranten.

Maaïke van Charante was het afgelopen weekend op bezoek in twee radioprogramma’s op NPO1, te weten ‘In de kantine’ van Omroep WNL en OVT van de Vpro.

Hier kunt u haar bijdrage aan ‘[In de kantine](#)’ terugluisteren. En [hier](#) is de bijdrage van Maaïke van Charante aan OVT.

Het tijdschrift **Haagse Tijden** publiceerde het volgende [artikel](#) van Maaïke van Charante. En ze werd geïnterviewd door het blad **Den Haag Centraal**. Lees dat [hier](#).

In Wynia's Week beschreef Maaïke van Charante zelf hoe ze terugkwam in de Schilderswijk: 'Er was iets verschrikkelijks gebeurd'. Lees dat [hier](#).

Eerder al werd Van Charante bijna paginagroot door Wierd Duk geïnterviewd in **De Telegraaf**. Zie hieronder.

DE TELEGRAAF
Dinsdag 16 december 2019

NIEUWS VAN DE DAG T7

IN NEDERLAND

'Schilderswijk was het afroerputje'

Hoe heeft de Haagse Schilderswijk zo ingrijpend kunnen veranderen? Publiciste Maaïke van Charante, zelf kind van de wijk, beschrijft het verdriet van de oorspronkelijke bevolking, die massaal wegtrok. „Het ergste vond ik de enorme onverschilligheid voor wat de gewone Schilderswijkers meemaakten.“

De verwachting voor de onderklasse in de rode draad die ook door de geschiedenis van de Schilderswijk loopt, zegt Maaïke van Charante (60). Ze schreef er een boek over: *Het verdriet van de Schilderswijk: over de toelating van een Haagse wijkaanpak (1950-1970)*. Ik wil die mensen een stem geven. „We zitten in een grond rust aan de rand van de wijk. Het eten is hier heel. Aan een van de tafels strijkt een groengezwarte gestroopte identiteitskaart. Vrouwen komen. Elders mensen modern, allichte lachende blik op hun gezicht. Van Charante grapt op niet ver van hier, in een straat met gaten - haar vader was postbode - in een verpleeghuis buurt. Ondanks de armoede en de problemen thuis, was ze als kind gelukkig. „Het was geweldig in de wijk en iedereen was erin, dus we wisten niet beter.“

Kleinere dingen
Het gezin trok op zeker moment naar Voorburg. Maar Van Charante had heilige bewoners en toen ze was getrouwd, leerde ze terug, in 1951. Van de wijk uit, haar jeugd was niet meer met. „Alles was nog de gemeenschap, het straatleven, de gezelligheid. Er woonden bijna alleen nog maar allochtonen. Als ik een voet buiten de deur zette, als 20-jarige blonde vrouw, was ik een priet. Ik werd altijd lastiggevallen, zelfs klemgevoerd en vastgepakt. Met die vrouwen kon ik geen aansluiting vinden, want bijna niemand sprak Nederlands. Met één aardig bureauvrouw communicerende ik via haar dochter van 7, die vertaalde. Echt, ik sta altijd in voor en vlak als ik hierover praat, het gaat mij zo aan het hart. De oorspronkelijke bewoners waren de wijk uit geroept en vervangen door immigranten.“

„In de wijk was iedereen toen arm“
Ze wilde begrijpen hoe die „omkering“ - een behalve term die de schrijfter beweert gebruikt - kon gebeuren en dreef in het Haagse Gemeentearchief. „Over de gevolgen van die veranderingen in de oude wijken weten we voldoende, ik wilde de verhalen achterhalen.“

Wat Van Charante aantroef, in acties van gemeentemiddeveranderingen, in krantenartikelen en ingezonden brieven uit die jaren, maakte haar razend. „Het was veel erger dan ik had verwacht.“ Wat precies? „Die enorme onverschilligheid onder politici en bestuurders voor wat de gewone mensen in de wijk werd aangedaan. Hun delict.“ De schrijfter brengt nauwkeurig in kaart hoe hun gebroeders en verhouders

duizenden van een moderne city, waarin die verkrotte, overbevolkte Schilderswijk met zijn vijftigduizend inwoners vooral een obstakel was in de beleving van de handrijke detail. „Men streefde openlijk naar een zekere wijziging in de belevingsaanpak van de gebieden rond de binnenstad. Die onbeschutte Schilderswijkers moesten weg.“

Synagoge
Ze stelde op verhalen over gewetenloze huisverhuizers en duizende handen tussen aanbidders en projectontwikkelaars en op een opmerkelijk verhaal over de synagoge aan de Wageningenstraat, dat als exemplarisch kan gelden voor de omgang met de wijk en haar bewoners. „Van de 12.000 Joden uit Den Haag waren er na de oorlog tweeduizend teruggekeerd; niet voldoende om drie synagogen te onderhouden. Het prachtige gebouw aan de Wageningenstraat, een Rijksmonument, werd in 1975 verkocht aan de gemeente.“ Turkse moslims kochten het pand in 1978 en liet Van Charante verlijsting gaf de gemeente hen in alles hun zin. „Het gebouw werd van de lijst Rijksmonumenten gehaald en verkocht aan de moslims, die het compleet verbouwen. In een documentaire vertellen bewoners hoe Joodse bejaarden hielden om het lot van hun synagoge na de groeten van de Holocaust moesten zij toekijken hoe hun gebroeders werd ontberijgt.“

In 1950 vroeg het moskebestuur een bouwvergunning aan voor twee minaretten van meer dan 30 meter. Hoewel het bestemmingsplan slechts 14 meter toeliet, werd de aanvraag goedgekeurd. Wijkbewoners uit de Wageningenstraat, die op een insprekingsavond hun bezwaren uitten, werd verweten te discrimineren. „Van Charante. „Die wijkbewoners spraken nota bene vol respect over hun islamitische buuren, maar moesten op de tribune verlaten uit protest de zaal. De insprekers liepen te boren dat ze moslims kwetsten en zich maar moesten aanpassen. Het VVD-raadslid Markert: „Men zal ervan verweten om naast de kerk kloeken van het christelijke geloof ook de religieuze gebouwen van de islam te boren. Ik stel me voor hoe de oorspronkelijke bewoners zich voelden toen in de wijk voor het eerst de gebroeders klink.“

„Bewoners werden racist genoemd“
De bewonersklasse had makkelijk praten, zegt Van Charante. „De Schilderswijk was voor hen gewoon het afroerputje. Daarom gebruik ik ook bewust die term „omkering“. Wegens de associatie met de nazi-tijd mogen we dat begrip niet gebruiken, maar omkering is precies wat in de Schilderswijk gebeurde. Ik zie de onverschilligheid over de term als een klassenrijd: het branden van woorden door de toonaangevende klasse in een effectief middel om mensen het zwijgen op te leggen.“

Toen Maaïke van Charante en haar man geen goede school konden vinden voor hun kinderen, verlieten ook zij de Schilderswijk weer. Haar inmiddels 88-jarige vader woont er nog, in de boek, in een boef waar de mensen nog op elkaar letten. „Voel je geroept en vaak herinneren alleen de straatnamen nog aan de wijk van weleer, vertelt Maaïke als we de wijk in veranderen, langa het huf van haar oma op de bladzijde. Voor de theetassen hangen Arabische en Turkse mannen; meer dan 50 procent van de wijkbewoners is van niet-westerse afkomst. Een Hindostaanse man maakt een praatje, nieuwsgierig naar verhalen over de buurt. „Doe in het boek“, zegt Van Charante. „Een deel van de nieuwkomers voelt zich wel echt Schilderswijkers en wil dat de buurt het goed doet.“

Rechtvaardigheid
Ze vertelt over de handboekjes, aan wie zij haar boek opdroeg. De bouwvakkers, straatmakers, klemhoeren en glazenmakers. „Zij handboekjes een simpel soort rechtvaardigheid op straat en groepen in als grote jongens het te boet maakten. „Vaak heb ik teruggedacht aan die raaiende maten van de Schilderswijk en mij afgevraagd wat er van hen is geworden. Ze waren vast weloms met alle onrecht en ik herinner me flarden van woedende gesprekken met gebroeders. Maar zij waren er voor ons.“

'Het verdriet van de Schilderswijk' van Maaïke van Charante omvat 202 bladzijden en kost **22,50 euro (geen verzendkosten)**. Het boek is een productie van Uitgeverij Blauwburgwal en is overal te koop en te bestellen. **HIER** bestelt u rechtstreeks bij de uitgeverij. Veel leesplezier!